

Staters Underaatters mulige Mellemværen-
der med de paagældende Danske. At give
den saavede Lovordning og nærmere Re-
gulering af Konsulernes Myndighed under
disse særlige Forhold er det foreliggende
Forlags Formaal, og dette Formaal maa
Udvalget faa meget mere billige, som det
ufuldstændige i den bestaaende Ordning alle-
rede har vist sig at medføre følelige Ulemper,
ogfaa for de Danske, som leve paa de paa-
gældende Steder.

Med den nærmere Ordning af dette
Forhold bør det ganske vist holdes for Øje,
at de Danske, naar de i udstrakt Omfang de
paagældende Steder underlægges Konsulernes
Doms- og Øvrighedsmyndighed, bør have
faa megen Garanti som mulig mod Mis-
brug eller uforstandig Brug af saadan Myn-
dighed. I saa Henseende paabyde imidlertid
Forholdene, at man maa lade sig nøje med
mindre, end større Stater kunne opnaa.
Saa fuldkomment organiserede Konsular-
domstole, som flere af disse have indrettet,
formaar Danmark ikke at skabe.

Dette kan ikke afhjælpes. Men Lovfor-
slaget har utvivlsomt haft Øje for denne
Side af Sagen, og Udvalget skønner ikke
rettere, end at den foreslaaede Ordning i det
hele maa siges at tilfredsstille i saa Hen-
seende. Man skal særlig henpege paa Til-
delingen af Myndigheden ved Udenrigsmini-
steriet (§ 1), Appellsystemet (§ 3), Begræns-
ningen af den kriminelle Jurisdiktion og
Konsularrettens Forstærkelse i visse Til-
fælde af denne Art (§ 8), samt endelig de
Bejledninger, som Udenrigsministeriets In-
strukser ville give Konsulerne (§ 11). At
derimod Garantien ikke er søgt i en detail-
leret Fremstilling af de danske Retsregler,
som ordne de Forhold, Konsulerne ville
kunne komme til at behandle i Kraft af deres
Doms- og Øvrighedsmyndighed, maa Ud-
valget billige. At tilstræbe Fuldstændighed
i saa Henseende, endog blot tilnærmelsesvis,
vilde være en uoverkommelig Opgave. Den
vilde desuden langt snarere forvirre end
vejlede Konsulerne ved det overvældende

Materiale, der gaves dem i Hænderne, og
man gør derfor bedst i at stole paa, at
Konsulernes sunde Sans og almindelige, for
alle civiliserede Samfund sælles Retsbegre-
ber ville hjælpe dem til Løsningen af de
Opgaver, der paahvile dem. Hverken af
Loven eller af de Instrukser, Udenrigsmini-
steriet vil give, bør man derfor forlange en
saadan detailleret Retsbelæring. Viser Er-
faringen, at der paa noget enkelt Punkt
bliver Trang til en særlig Retsbelæring,
bør denne ganske vist gives. Men det kan
da med Føje henvises til Udenrigsministeriets
Instrukser, som man forudsætter givne efter
Samraad med Justitsministeriet. I Loven
er der ingen Opfordring til at indlade sig
derpaa. Den Knaphed, som det foreliggende
Forslag udviser i saa Henseende, maa Ud-
valget derfor i det hele billige.

De Ændringer, Udvalget foreslaar til
Loven, hvis Formaal og Bygning man
efter det bemærkede i det hele tiltræder, ere
af forholdsvis underordnet Betydning. De
sigte hovedsagelig til at høre visse Tvivl,
som kunde opstaa, eller til at lempe i Til-
fælde, hvor man har anset Afvigelsen fra den
gældende danske Ret for større, end de særlige
Forhold nødvendiggøre.

Med Hensyn hertil bemærker Udvalget
følgende:

Man har ikke anset det for nødvendigt ud-
trykkelig at tilføje noget i § 1 om, at Aktiesel-
skaber m. m., der have Sæde i de paagældende
Lande og ere anerkendte som danske Sel-
skaber, staa under Konsulernes ved nærvæ-
rende Lovforslag ordnede Myndighed lige-
som danske Entelpersoner. Man har saa
meget mere kunnet bortse fra en saadan Ud-
talelse paa dette Sted, som Udvalget fore-
slaar en dertil sigtende Tilføjeelse i det om
disse Selskaber handlende Lovforslag, hvor
en saadan Udtalelse har sin naturlige Plads.
Ligeledes har man anset det for overflødig at
tilføje noget i § 2 om, at Forudsætningen
for Anvendelsen af Konsulens Domsmyn-
dighed i det enkelte Tilfælde er den, at de